

A romantic close-up photograph of a man and a woman about to kiss. The woman is on the left, leaning towards the man on the right. Her dark hair is blowing in the wind. The man has dark hair and a light beard. The background is a soft, out-of-focus white.

VAL VOOR MIJ

Denk niet te veel na, waag de sprong...
ik zal je opvangen

JENNIFER L. ARMENTROUT

VAL VOOR MIJ

Eerder verschenen van Jennifer L. Armentrout bij uitgeverij Zomer & Keuning:

Ijsskoud

Vurig (zomer 2016)

Wacht op mij-serie:

Wacht op mij (#1)

Ga voor mij (#2)

Blijf bij mij (#3)

Val voor mij (#4)

Het aanzoek (kort verhaal)

Voor altijd (kort verhaal)

Jennifer L. Armentrout

VAL VOOR MIJ

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor de lezers, ik hoop dat jullie ervan genieten!

ISBN 9789401905701
ISBN e-book 9789401905718
NUR 340

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Fall With Me*
© Jennifer L. Armentrout.
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Mo Literary Agency te Amsterdam, in samenwerking met Taryn Fagerness Agency in de Verenigde Staten.

Vertaling Marcel Hagedoorn
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto istockphoto.com / Renzo79
Auteursfoto Vania

www.zomerenkeuning.nl
www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

HOOFDSTUK 1

Slechts tien minuten nadat ik op de zachte stoel in de zonnige wachtruimte was neergeploft, zag ik een stel witte gympen in mijn blikveld verschijnen. Ik was net naar de houten vloer aan het starren en aan het bedenken dat privéklinieken wel een hoop geld moesten binnenharken om zo'n duur uitziende, donker houten vloer te kunnen betalen.

Maar goed, de ouders van Charlie Clark spaarden kosten noch moeite waar het om de langetermijnzorg voor hun enige zoon ging. Ze hadden hem ondergebracht bij de beste zorginstelling van Philadelphia. Ze gaven hier per jaar vast een astronomisch bedrag aan uit; waarschijnlijk meer dan ik verdiende met mijn barwerk bij Mona's en mijn webdesignklussen bij elkaar.

Ik stelde me voor dat ze dat deden om een beetje goed te maken dat ze Charlie maar één keer per jaar bezochten, en dan ook maar twintig minuten. Er waren vast en zeker betere, meer vergevingsgezinde mensen in de wereld dan ik, want het brandende gevoel van irritatie dat altijd kwam opzetten als ik aan zijn ouders dacht, was moeilijk te negeren toen ik opkeek naar de vriendelijke glimlach die de zuster tegenover me op haar gezicht had geplakt. Ik knipperde twee keer met mijn ogen. Ik herkende het koperkleurige haar en de frisse, jonge, bruine ogen niet.

Deze dame was nieuw.

Ze keek naar de bovenkant van mijn hoofd en haar blik bleef iets langer dan gebruikelijk op mijn haar hangen, maar ze hield haar glimlach vast. Zó vreemd was mijn kapsel nou ook weer niet – een paar dagen geleden had ik de dieprode strepen vervangen

door donkerpaarse – maar het zag er slordig uit, omdat ik het snel in een knotje had gefrommeld. Ik had gisternacht de bar afgesloten, wat inhield dat ik pas na drie uur 's nachts was thuisgekomen. Opstaan, mijn tanden poetsen en mijn gezicht wassen voordat ik naar de stad reed was vanmorgen al uitdaging genoeg geweest.

‘Roxanne Ark?’ zei ze toen ze voor me stond, met haar handen in elkaar gevouwen.

Mijn hersens kwamen piepend tot stilstand toen ik mijn volledige naam hoorde. Mijn ouders waren bizarre mensen. Dat wil zeggen: grote kans dat ze cokesnuivers waren in de jaren tachtig, of zo. Ik ben vernoemd naar het liedje ‘Roxanne’ en mijn broers heetten Gordon en Thomas, waarmee ook Stings echte naam bijna compleet vernoemd was binnen ons gezin.

‘Ja,’ zei ik, en ik pakte de linnen tas die ik had meegenomen op.

Ze bleef glimlachen terwijl ze naar de gesloten dubbele deuren wees. ‘Zuster Venter is er vandaag niet, maar ze heeft verteld dat je elke vrijdagmiddag komt, dus we hebben Charlie voor je klaarstaan.’

‘O nee, is alles goed met haar?’ vroeg ik bezorgd. Zuster Venter was in de zes jaar dat ik hier al kwam een vriendin van me geworden. Ik kende haar zo goed dat ik wist dat haar jongste zoon in oktober eindelijk ging trouwen en dat zuster Venter afgelopen maand, in juli, oma was geworden: haar middelste kind had een kind gekregen.

‘Ze heeft een verkoudheidje opgelopen,’ legde ze uit. ‘Ze wilde vandaag eigenlijk komen, maar we dachten dat het beter was als ze het weekend even ging uitzielen.’ De nieuwe zuster stapte opzij toen ik opstond. ‘Ze heeft me wel verteld dat je het leuk vindt om Charlie voor te lezen.’

Ik knikte en pakte mijn tas steviger vast.

Ze bleef staan voor de deuren en haalde haar naamplaatje langs een sensor bij de muur. Er klonk een klik en ze duwde de deur open. ‘Hij heeft een paar goede dagen gehad. Niet zo goed als we hoopten,’ ging ze verder toen we de brede, felverlichte hal bin-

nenliepen. De muren waren wit en kaal. Geen uitstraling. Niks. 'Maar hij was vanochtend wel vroeg wakker.'

Mijn neongroene slippers klepperden op de tegelvloer, maar de schoenen van de zuster maakten geen enkel geluid. We liepen langs de hal die naar de woonkamer leidde. Charlie kwam daar niet graag, wat best vreemd was, want vroeger... Voor het incident was hij zo'n sociale jongen.

Hij was zoveel dingen geweest.

Charlies kamer lag aan een andere gang, in een vleugel die speciaal ontworpen was zodat de bewoners uitzicht hadden op het groene landschap en het therapeutische zwembad waar Charlie nooit van genoot. Hij was al nooit zo'n waterrat, maar elke keer als ik dat verrekte buitenzwembad zag, wilde ik ergens tegenaan slaan. Geen idee waardoor dat kwam. Misschien omdat de meeste mensen het zomaar voor lief namen, het vermogen om zelfstandig te kunnen zwemmen. Of misschien omdat het water mij altijd een gevoel van vrijheid gaf, van grenzeloosheid, terwijl Charlies toekomst zo vreselijk begrensd was.

De zuster bleef staan voor zijn gesloten deur. 'Je kent de procedure als je klaar bent om weer weg te gaan.'

Die kende ik. Als ik wegging, moest ik naar de verpleegkundigenbalie gaan en uitchecken. Volgens mij wilden ze zeker weten dat ik Charlie niet stiekem meesmokkelde of zo.

Met een vrolijk, kort knikje draaide de zuster zich om op haar gympen en wandelde vlot weer door de gang.

Ik staarde naar de deur, haalde diep adem en blies langzaam uit. Dat moest ik elke keer even doen voordat ik Charlie weer ging zien. Het was de enige manier om alle emoties – al die teleurstelling, boosheid en verdriet – uit me te krijgen voordat ik de kamer binnenging. Ik wilde niet dat Charlie die emoties zag. Soms faalde ik daarin, maar ik probeerde het altijd.

Pas toen ik dacht dat ik kon glimlachen zonder er krankzinnig uit te zien, deed ik de deur open, en net als op alle andere vrijdagen in de afgelopen zes jaar voelde het alsof ik een stomp in mijn maag kreeg toen ik hem weer zag.

Hij zat in een stoel voor het gevelhoge raam – in zijn stoel. Het was zo'n papasanstoel, met een helblauw kussen erin. Hij had die stoel voor zijn zestiende verjaardag gekregen, een paar maanden voordat zijn hele leven veranderde.

Charlie keek niet op toen ik de kamer binnenliep en de deur achter me dichtdeed. Dat deed hij nooit.

De kamer was zo slecht nog niet, best ruim. Charlie had een groot bed dat door een van de zusters netjes opgemaakt was, een bureau waarvan ik wist dat hij er nooit achter zat en een televisie die ik in zes jaar tijd nog nooit aan had zien staan.

Zittend in die stoel, kijkend uit het raam, zag hij er zo vreselijk dun uit; hij leek wel een gratenpakhuis. Zuster Venter had me verteld dat ze moeite hadden om hem drie maaltijden per dag te laten eten, en toen ze geprobeerd hadden om er vijf kleinere maaltijden van te maken, haalde dat ook niets uit. Een jaar geleden was het zelfs zo erg geworden dat ze hem een voedingssonde gaven. Ik proefde nog steeds de nasmaak van de angst die ik toen had om hem voorgoed kwijt te raken.

Zijn blonde haar was vanochtend nog gewassen, maar het zat niet in model en was korter dan vroeger. Charlie had vroeger zo'n lekker warrige hardos, dat stond hem fantastisch. Een beetje kunstzinnig. Vandaag droeg hij een wit shirt en een grijze joggingbroek, en nog niet eens een mooie ook. Nee, deze had een elastische band om de enkels, en god, hij zou over de zeik gaan als hij wist dat hij die nu aanhad. En terecht, want Charlie had stijl en smaak.

Ik liep naar de tweede papasanstoel met exact hetzelfde blauwe kussen, die ik drie jaar geleden had gekocht, en schraapte mijn keel. 'Hoi, Charlie.'

Hij keek niet om.

Ik voelde geen teleurstelling. Ik bedoel, er was wel dat gevoel van 'het is niet eerlijk', maar er kwam geen nieuwe golf van verslagenheid, want ik was niet anders gewend.

Ik ging zitten en zette de tas naast mijn benen. Van dichtbij zag Charlie er ouder uit dan tweeëntwintig. Veel ouder. Ingevallen

gezicht, grauwe huid en diepe, meedogenloze kringen onder zijn ooit zo levendige groene ogen.

Ik haalde nog eens diep adem. ‘Het is echt belachelijk warm vandaag. Maak dus maar geen grapjes over mijn korte broek.’ Vroeger zou hij ervoor gezorgd hebben dat ik iets anders had aangetrokken voordat ik ook maar een stap buiten de deur mocht zetten. ‘De weerlui zeggen dat we recordtemperaturen krijgen in het weekend.’

Charlie knipperde langzaam met zijn ogen.

‘Ze voorspellen ook een paar verschrikkelijke stormen.’ Ik vouwde mijn handen samen in de hoop dat hij me aan zou kijken. Tijdens sommige bezoeken deed hij dat helemaal niet. De afgelopen drie keer had hij het niet gedaan en dat maakte me bang, want de laatste keer dat hij me zo lang niet had aangekeken, had hij een verschrikkelijke toeval gekregen. Waarschijnlijk hadden die twee dingen niets met elkaar te maken, maar dan nog, ik kreeg er een knoop van in mijn maag. Al helemaal sinds zuster Venter had uitgelegd dat toevallen vrij gangbaar waren bij patiënten die vergelijkbare hersenschade hadden opgelopen. ‘Je weet nog wel hoe erg ik van stormen hou, toch?’

Geen antwoord.

‘Nou ja, tenzij er een tornado bij komt kijken,’ zei ik voor de volledigheid. ‘Maar we zijn in Philly, dus ik betwijfel of we dat gaan meemaken.’

Ik zag van de zijkant dat hij weer langzaam met zijn ogen knipperde.

‘O! Morgenavond gooien we de bardeuren dicht voor het publiek,’ ratelde ik verder. Ik wist niet meer zeker of ik hem die plannen al verteld had, niet dat het wat uitmaakte. ‘We organiseren een soort privéfeestje.’

Ik pauzeerde om adem te halen.

Charlie tuurde nog steeds door het raam naar buiten.

‘Ik denk dat je Mona’s wel leuk zou vinden. Het is een rommelige tent, maar op een goede manier. Ach, dat heb ik je al eens eerder verteld. Ik weet niet, ik zou graag...’ Ik perste mijn lippen op

elkaar toen zijn schouders omhoogkwamen en hij diep zuchtte. Toen fluisterde ik: 'Ik zou een heleboel dingen graag willen.'

Hij wiebelde heen en weer. Zo te zien deed hij het niet bewust. Het ging in een langzaam ritme, als deinen op de golven.

Heel even vocht ik tegen de drang om alle frustratie eruit te gooien die zich in me opbouwde. Charlie praatte vroeger altijd honderduit. De juffen en meesters op de basisschool noemden hem Mighty Mouth, en hij lachte erom, en hij had zo'n leuke lach, zo aanstekelijk en oprecht.

Maar hij had al jaren niet gelachen.

Ik kneep mijn ogen dicht tegen de opwellende warme tranen en wilde op de grond duiken en met mijn armen en benen in het rond maaien. Niets van dit alles was eerlijk. Charlie zou vrolijk rond moeten lopen. Hij had nu onderhand afgestudeerd moeten zijn en een lekkere vent moeten hebben die van hem hield, en dat we dan samen double dates zouden hebben met welke kerel ik ook maar kon strikken. Hij zou zijn droom hebben waargemaakt en zijn eerste boek hebben uitgebracht. Het zou tussen ons weer zijn zoals het altijd was. Beste vrienden. Onafscheidelijk. Hij zou me komen opzoeken bij de bar en als het nodig was, zou hij zeggen dat ik me niet zo moest aanstellen.

Charlie zou moeten leven, want dit – wat dát ook was – was geen leven.

Eén verdomde avond, een paar onnozele woorden en één fucking steen hadden alles kapotgemaakt.

Ik opende mijn ogen in de hoop dat hij me aankeek, maar dat deed hij niet, en het enige wat ik kon doen was mijn verdriet verbijten. Ik haalde een opgevouwen vel papier met een aquarel uit mijn tas. 'Dit heb ik voor je gemaakt.' Mijn stem was hees, maar ik ging verder: 'Weet je nog toen je vijftien was en we met mijn ouders naar Gettysburg gingen? Je was zo onder de indruk van de Devils Den. Dat is dit dus.'

Ik vouwde het schilderwerk open en hield het voor zijn gezicht, al keek hij niet. Ik was de afgelopen week een paar uur bezig geweest om de rotsen te schilderen en de grasvelden, om de juiste

kleur voor de stenen te vinden en de steentjes die ertussenin lagen. De tinten waren het moeilijkst omdat ik met waterverf werkte, maar ik vond dat het behoorlijk geslaagd was.

Ik stond op en liep met de aquarel naar de muur tegenover zijn bed. Ik viste een punaise uit zijn bureaula en hing het werk op naast de rest van de aquarellen. Voor elke week dat ik bij hem was langsgedaan, hing er een. Driehonderdveertien stuks in totaal.

Mijn blik ging over de muur. Mijn favoriete aquarellen waren de portretten die ik van hem gemaakt had – afbeeldingen van Charlie en mij samen van toen we nog jonger waren. Er was bijna geen ophangruimte meer. Binnenkort moest het plafond er maar aan geloven. Al deze aquarellen verbeeldden... het verleden. Niets van het heden of de toekomst. Alleen een muur vol herinneringen.

Ik liep weer terug naar de stoel en pakte het boek dat ik hem voorlas. Het was *New Moon*, het tweede deel in de *Twilight*-serie. We hadden de eerste film samen gezien. We waren ook bijna naar de tweede film gegaan. Toen ik het boek opensloeg op de pagina waar ik gebleven was, bedacht ik dat ik ervan overtuigd was dat Charlie gekozen zou hebben voor Team Jacob. Hij was niet zo van de emovampiers.

Ook al was dit de vierde keer dat ik dit boek aan hem voorlas, hij leek er nog steeds van te genieten.

Dat hield ik mezelf in elk geval voor.

Tijdens het uur dat ik bij hem was had hij me geen enkele keer aangekeken, en toen ik alles weer opruimde voelde mijn hart net zo zwaar als de steen die alles veranderd had. Ik leunde naar hem toe. 'Kijk me eens aan, Charlie.' Ik wachtte even en kreeg een brok in mijn keel. 'Alsjeblieft.'

Charlie... het enige wat hij deed was met zijn ogen knipperen en langzaam wiegen, naar achteren en naar voren. Dat was alles. Ik wachtte vijf volle minuten op een reactie, wat voor reactie dan ook, maar er kwam niets. Mijn ogen werden vochtig toen ik een kus op zijn koude wang drukte en rechtop ging staan. 'Ik zie je volgende week vrijdag weer, oké?'

Ik deed alsof hij een bevestigend antwoord gaf. Dat was de enige

manier waarop ik de kamer uit kon lopen en de deur achter me dicht kon doen. Ik meldde mijn vertrek en toen ik de verzengende hitte in liep, haalde ik mijn zonnebril uit mijn tas en zette hem op. De hitte deed wonderen voor mijn koele huid, maar verwarmde me niet vanbinnen. Zo was het altijd als ik bij Charlie was geweest, en het duurde steevast tot aan de dienst die ik moest draaien bij Mona's voordat ik de kou van me af had geschud.

Toen ik naar de parkeerplaats liep waar mijn auto stond, vloekte ik.

Ik zag de hitte opstijgen van de stoep en was me net aan het afvragen welke kleuren ik nodig zou hebben om dat effect op canvas te vangen. Toen zag ik mijn vertrouwde Volkswagen Jetta en verdwenen alle gedachtes over aquarellen als sneeuw voor de zon. Ik kreeg een zwaar gevoel in mijn buik en struikelde zowat over mijn voeten. Er stond een mooie, praktisch nieuwe truck naast mijn wagen.

Ik kende die zwarte truck.

Daar had ik een keer in gereden.

O man.

Mijn voeten weigerden te bewegen, ik kwam abrupt tot stilstand.

De irritantste persoon die ik kende stond hier geparkeerd. Gek genoeg speelde diezelfde persoon de hoofdrol in al mijn fantasieën, zelfs de vieze. Nou ja, voornamelijk de vieze.

Reece Anders was hier, en ik wist niet of ik hem een trap in zijn ballen moest geven of dat ik hem moest kussen.

HOOFDSTUK 2

De bestuurdersdeur ging langzaam open en mijn hart – mijn verrekte verraderlijke hart – sloeg over toen er een in spijkerbroek gestoken been verscheen, met aan het uiteinde een leren teenslipper. Waarom had ik een dingetje met kerels die de ballen hadden om slippers te dragen? Lieve help, ik vond het echt zo sexy in combinatie met jeans. Er verscheen nog een been en het portier blokkeerde het zicht op zijn torso nog even – slechts een seconde. De auto ging dicht en ik zag een versleten Metallica-shirt dat niet erg zijn best deed om een goedgevormd, superlekker sixpack te verhullen. Het shirt klampte zich vast aan zijn buik en deed precies hetzelfde bij zijn biceps, alsof het me bewust uitdaagde.

Dat was het. Dat shirt was een verachtelijk stuk vreten.

Ik keek op naar zijn brede schouders – het soort schouders dat de hele wereld kon dragen, en dat ook gedaan had – en naar zijn gezicht. Hij droeg een sexy zwarte zonnebril en zag er verdomd goed uit met dat ding op zijn hoofd.

God, Reece zag er altijd geweldig uit. En casual kleding was nog de minst erge gradatie, want mijn slipje stond in de fik als hij zijn uniform droeg en als hij naakt was, kon hij serieus een visueel orgasme veroorzaken.

Ik kon het weten, want ik had hem naakt gezien. Nou ja, soort van dan. Oké, ik had zijn klokkenspel zien hangen, en dat uurwerk was van verfijnde kwaliteit.

Reece was bloedmooi. Hij was zo'n man bij wie mijn vingers jeukten om zijn gezicht te schetsen: krachtige jukbeenderen, volle lippen, en zo'n scherpe kaaklijn dat je er cheesecake mee aan kon

snijden. En hij was ook nog eens een agent, waakzaam en dienstbaar. Dat feit had iets ontzettend opwindends.

Jammer genoeg haatte ik hem ook. Ik verafschuwde hem. Meestal dan. Soms. Eigenlijk alleen als ik naar zijn perfecte lijf keek en daar opgewonden van raakte. Ja, dat waren de momenten dat ik hem haatte.

Dit was zo'n moment, en dus kon ik hem op dit moment niet uitstaan. Ik trok mijn tas dicht tegen me aan en zette een hand op mijn heup alsof ik tegenover Katie stond die een tirade afstak. Katie was een... nou ja, nogal vreemde vriendin van me

'Wat doe jij hier?' vroeg ik, en ik begon prompt te rillen. Ja, rillen met zevenendertig graden buiten, het was mogelijk. Dat kwam omdat ik Reece al elf maanden niet gesproken had. Als je het woord 'opflikkeren' tenminste niet meetelde, want dat had ik de afgelopen elf maanden waarschijnlijk ongeveer vierhonderd keer tegen hem gezegd, maar oké.

Zijn donkere wenkbrauwen schoten omhoog achter het montuur van zijn zonnebril. Er ging een klein moment voorbij en toen gniffelde hij, alsof wat ik zei het grappigste ooit was. 'Wat dacht je ervan om me gewoon eerst eens even te begroeten?'

Als hij me niet sprakeloos had gemaakt, waren de vloekwoorden van mijn tong gevlogen als vogels die naar het zuiden trokken om te overwinteren. Ik had gewoon een normale vraag gesteld. Voor zover ik wist had Reece nooit in de zes jaar dat ik bij Charlie op bezoek ging de instelling bezocht, maar ik voelde me opeens schuldig, en ik was heus wel goed opgevoed. Geforceerd zei ik: 'Hoi.'

Hij perste zijn welgevormde lippen stijf op elkaar en zei niets.

Ik kneep mijn ogen achter mijn zonnebril samen. 'Hallo... agent Anders?'

Er ging een moment voorbij terwijl hij zijn hoofd kantelde. 'Ik heb nu geen dienst, Roxy.'

O man, hoe hij mijn naam ook uitsprak. Roxy. Hoe hij de letter R uit zijn mond liet rollen. Ik wist niet hoe hij dat flikte, maar alle lichaamsdelen die ik niet week wilde hebben, werden er week van.

Toen hij verder niets meer zei, wilde ik mezelf al bijna in mijn maag beuken. Hij wilde me kennelijk echt dwingen om het te zeggen. ‘Hallo...’ zei ik langgerekt, ‘Reece.’

Zijn mondhoeken krulden omhoog, een glimlach die aangaf dat hij trots was. En terecht. Dat hij me zover had gekregen dat ik zijn naam uitsprak, was een prestatie op zich. Als ik een koekje als beloning voor hem had, dan zou ik het recht in zijn strot hebben geduwd.

‘Was dat nou zo moeilijk?’ vroeg hij.

‘Ja. Het was moeilijk,’ zei ik. ‘Er is een stukje van mijn ziel afgestorven.’

Hij schaterlachte, verbazingwekkend genoeg. ‘Jouw ziel bestaat volledig uit regenbogen en puppy’s, schat.’

Ik knorde. ‘Mijn ziel is diep en duister en vol met oneindig zinloze dingen.’

‘Zinloze dingen?’ herhaalde hij. Hij lachte nogmaals diep en haalde zijn vingers door zijn donkerbruine haar. Het was opgeschoren aan de zijkanten, maar boven op zijn hoofd iets langer dan gebruikelijk voor agenten. ‘Nou, als dat zo is, dan is het niet altijd zo geweest.’ De losse, ietwat – oké, compleet – charmante glimlach verdween van zijn mond en zijn lippen vormden een rechte lijn. ‘Ja, zo is het niet altijd geweest.’

Mijn volgende ademtocht stakte in mijn keel. Reece en ik... kenden elkaar al een lange tijd. Toen ik eerstejaars was op high school, was hij derdejaars, en zelfs toen al was hij het soort jongen waar elke meid van kwijlde. Ook ik had een zwaar zwak voor hem. Als in: mijn aantekeningenblok stond vol met hartjes met zijn naam in het midden, en ik koesterde elke keer dat hij naar me glimlachte of naar me keek. Ik was veel te jong en begaf me niet in zijn sociale omgeving, maar als we elkaar tegenkwamen, deed hij altijd aardig tegen me.

Dat had er waarschijnlijk ook mee te maken dat hij naast ons kwam wonen, samen met zijn oudere broer en ouders.

Hoe dan ook, hij was altijd aardig voor mij en voor Charlie. Toen hij op zijn achttiende bij de mariniers ging, was ik daar kapot

van, want ik had mezelf ervan overtuigd dat we gingen trouwen en tientallen baby's zouden maken. De jaren dat hij weg was waren zwaar, en ik zou de dag nooit vergeten dat mijn moeder me belde om te zeggen dat hij gewond was geraakt tijdens een uitzending. Mijn hart stopte met slaan en het duurde lang voor die verstikkende bal van grote vrees verdween, zelfs toen ons verzekerd was dat alles goed kwam met hem. Toen hij eindelijk thuiskwam, was ik oud genoeg voor... bepaalde dingen. Vanaf dat moment werden we vrienden. Goede vrienden. Ik was er voor hem toen hij een moeilijke periode doormaakte. Die verschrikkelijke nachten waarin hij zich klem zoop, de dagen waarop hij zo'n slecht humeur had dat hij net een gekooide leeuw was die beet naar iedere hand die te dicht naar hem uitgestoken werd – behalve naar die van mij. Maar toen had een avond waarop iets te veel whisky vloeide alles verpest.

Ik was jaren hoteldebotel op hem geweest, in de volle overtuiging dat hij onbereikbaar was. Na wat er die avond tussen ons gebeurd was, was er aan die overtuiging niets veranderd: hij zou nooit de mijne worden.

Ik was gefrustreerd omdat mijn gedachten die kant op waren gedwaald en verzette me tegen de drang om mijn tas naar zijn hoofd te smijten. 'Waarom hebben we het in godsnaam over mijn ziel?'

Hij haalde een brede schouder op. 'Jij begon erover.'

Ik wilde er al tegen ingaan, maar hij had gelijk: ik was er inderdaad over begonnen. Geen idee waarom ik dat had gedaan. Een dun laagje zweet brak uit op mijn voorhoofd. 'Waarom ben je hier?'

Twee stappen met zijn lange benen en hij stond ineens voor me. Ik drukte mijn teennagels in mijn slippers en dwong mezelf niet om te draaien en ervandoor te rennen. Reece was lang, één meter negentig, en ik was een officieus lid van het Lollipop Guild uit *The Wizard of Oz*. Zijn lengte was een beetje intimiderend, maar ook wel een beetje sexy.

'Vanwege Henry Williams,' zei hij.

Toen ik naar hem opkeek, vergat ik razendsnel de rare geschie-

denis die Reece en ik deelden, evenals de huidige stralende staat van mijn ziel. ‘Wat?’

‘Hij is op vrije voeten, Roxy.’

Het zweet veranderde in ijzel. ‘Ik... Dat weet ik. Hij is nu al een paar maanden vrij. Ik heb de hoorzittingen bijgehouden. Ik...’

‘Ik weet het,’ zei hij zachtjes en intens, zo indringend dat mijn maag naar de grond zakte. ‘Je was niet bij zijn laatste hoorzitting, toen hij werd vrijgelaten.’

Dat was meer een mededeling dan een vraag, maar ik schudde nog steeds mijn hoofd. Ik was bij de zitting daarvoor aanwezig geweest. Ik had het amper kunnen verdragen om Henry Williams te zien. Uit hoe die zitting verliep had ik afgeleid dat de kans groot was dat hij de volgende keer zou worden vrijgelaten. En kijk eens aan, dat was dus ook gebeurd. Het gerucht ging dat Henry nu helemaal in de Heer was, dat hij Hem gevonden had in de bak. Mooi voor hem.

Maar het veranderde niets aan wat hij gedaan had.

Reece zette zijn zonnebril af en zijn geschrokken blauwe ogen keken mij aan. ‘Ik was bij die hoorzitting aanwezig.’

Verbaasd zette ik een stap achteruit. Mijn mond ging open, maar er kwam niks uit. Ik wist niet dat... Het was niet eens in me opgekomen dat hij dat zou doen, en het waarom ervan snapte ik evenmin.

Zijn blik liet me niet los. ‘Tijdens de hoorzitting vroeg hij om...’

‘Nee,’ zei ik, schreeuwde ik haast. ‘Ik weet wat hij wilde. Ik hoorde wat hij wilde doen als hij vrijkwam, en nee. Een miljard keer nee. Néé. En het hof kan daar toch geen toestemming voor verlenen?’

Reece keek minder ernstig en iets wat op medelijden leek verscheen in zijn ogen. ‘Ik weet het, maar lieverd, jij hebt er evenmin iets over te zeggen.’ Er viel een korte stilte. ‘Hij wil zijn persoonlijke excuses aanbieden, Roxy.’

Mijn vrije hand balde zich tot een vuist terwijl de hulpeloosheid in me opborrelde als een zwerm bijen. ‘Excuses hebben geen enkele waarde.’

‘Mee eens.’

Het duurde even voor ik doorhad wat hij wilde zeggen. Toen ik het begreep, leek het alsof de grond onder mijn voeten vandaan zakte. ‘Nee,’ fluisterde ik, met een knoop in mijn maag. ‘Zeg alsjeblieft dat Charlies ouders hem geen toestemming hebben gegeven. Alsjeblieft.’

Een spiertje van zijn hoekige kaak spande zich even aan. ‘Ik zou willen dat ik dat kon zeggen, maar dat kan ik niet. Dat hebben ze vanochtend gegeven. Ik heb het vernomen via zijn reclasseringsambtenaar.’

Rauwe emoties liepen mijn borstkas binnen en ik draaide me weg, want ik wilde niet dat hij dat zag. Ik kon het niet geloven. Mijn hersenen weigerden te geloven dat Charlies ouders toestemming gegeven hadden aan die... die klootzak. Wat ongelooflijk harteloos en smakeloos en simpelweg volkomen fout. Charlie was geworden zoals hij nu was vanwege die homofobe klootzak. De knopen trokken strakker in mijn maag en de kans werd steeds groter dat ik over mijn nek ging.

Reece legde zijn hand op mijn schouder. Ik schrok ervan, maar hij haalde zijn hand niet weg. De zwaarte ervan had iets geruststellends. Een klein deel van me was dankbaar voor het gevoel dat zijn hand teweegbracht. Het herinnerde me eraan hoe het vroeger tussen ons was. ‘Ik dacht dat het beter voor je was om het meteen te horen,’ zei hij, ‘zodat je het niet achteraf verneemt.’

Ik kneep mijn ogen dicht en ik zei hees: ‘Dank je wel.’

Hij hield zijn hand daar nog even terwijl het moment verstreek. ‘Dat is nog niet alles. Hij wil jou spreken.’

Mijn lichaam bewoog geheel uit zichzelf van hem weg. Ik keek hem weer aan. ‘Nee. Ik wil hem niet zien.’ In een fractie van een seconde zag ik die avond weer voor me en ik stapte als vanzelf naar achteren, botste tegen de zijkant van mijn auto. Het was zo onschuldig begonnen. Grappen. Plagen. Toen escaleerde alles ineens zo snel, zo heftig. ‘Echt niet.’

‘Je hoeft het niet te doen.’ Hij zette een stap naar me toe maar bleef ineens staan, liet zijn hand naast zich zakken. ‘Maar je moest

het weten. Ik zeg tegen zijn reclasseringsambtenaar dat hij uit je buurt moet blijven. Want anders...'

Dat 'want anders' kwam amper bij me binnen, net als de bedreigende toon van zijn zware stem. Mijn hart bonsde in mijn borstkas en ik wilde ineens ver weg zijn van deze plek, alleen, om alles te kunnen verwerken. Ik liep langs de passagiersdeur van mijn auto en hield mijn tas voor mijn borstkas als een soort schild. 'Ik... ik moet gaan.'

'Roxy,' zei hij hard.

Ik was al om mijn auto heen gelopen, maar op de een of andere manier, alsof hij een ninja of zo was, stond Reece ineens weer voor me. Hij had zijn zonnebril nog steeds af en richtte zich tot mij, met helderblauwe ogen keek hij me aan.

Hij legde zijn beide handen op mijn schouders en het voelde alsof ik een vinger in een stopcontact had gestoken. Ondanks het nieuws dat hij me net had gegeven voelde ik het gewicht van zijn handen in elke cel van mijn lichaam. Ik wist niet of hij het ook voelde, maar hij kromde zijn vingers en omsloot me. 'Wat er gebeurd is met Charlie,' zei hij zachtjes, 'was niet jouw schuld, Roxy.'

Mijn maag maakte een buiteling toen ik me lostrok. Dit keer hield hij me niet tegen toen ik om hem heen liep en mijn autodeur opentrok, om vervolgens achter het stuur te duiken. Mijn borstkas ging driftig op en neer terwijl ik naar hem staarde door de voorruit.

Reece stond een paar seconden voor mijn wagen en even dacht ik dat hij bij me in zou stappen, maar toen schudde hij zijn hoofd en zette zijn zonnebril weer op. Ik zag hoe hij zich omdraaide en naar zijn truck liep. Toen pas kon ik wat zeggen.

'Fuckaduck!' schreeuwde ik tegen het stuur. Ik greep het vast, met trillende handen. Ik wist niet wat nou het ergste was. Dat Charlie me weer niet had zien staan. Dat Henry Williams toestemming had om Charlie te bezoeken. Of dat ik eraan herinnerd werd dat ik niet zeker wist of Reece het wel bij het rechte eind had.

Misschien was wat Charlie was overkomen wél mijn schuld.

Roxy is al sinds haar vijftiende verliefd op Reece. Elf maanden geleden hadden ze een onenightstand, maar sindsdien lijkt een gezamenlijke toekomst onbereikbaarder dan ooit. 'Gelukkig' heeft Roxy wel wat anders aan haar hoofd. Zoals het feit dat ze beangstigende berichten ontvangt van een onbekende afzender. Hoewel, onbekend? Roxy denkt wel te weten wie het is. Maar Reece is daar niet zo zeker van. En als hij één ding weet, is het dat niemand Roxy ooit nog pijn mag doen. Ook zichzelf niet. Niet nogmaals.

'Jennifer L. Armentrout heeft het weer voor elkaar gekregen; ik ben weer verliefd geworden op één van haar boeken.'

– Reviewsandroses.nl

'Haar boeken hebben mij heel wat uren nachtrust gekost, want ik lees ze in één ruk uit.' – Leavenostorybehind.nl

Jennifer L. Armentrout

is de #1 New Adult-auteur in de VS. Haar **WACHT OP MIJ-serie** bestaat uit zes boeken vol geheimen en liefde, met steeds een nieuwe hoofdpersoon en een nieuwe man om verliefd op te worden. *Val voor mij* is het vierde boek in deze hartveroverende serie.

NUR 340

ISBN 978-9401905701

9 789401 905701

Z&K

www.zomerenkeuning.nl